

IV.

En Strid imellem en Præst og en Degn i Torup i Sjælland i forrige Aarhundrede.

Ved Kapellan F. A. O. Rugaard.

I en af de flere Fortætelser over Torup Sogns Præster efter Reformationen, som findes ved Embedet, hedder det bl. A. om den ellefte af dem, Hr. Severinus Møller, der den 7de April 1742 succederede Casparus Christianides Kølischen og senere hen (den 7de Juli 1749) blev forflyttet til Fruering Sognekald i Aarhus Stift: »Han synes af de Stridigheder, som han havde med Degnen Salling, og hvem han formedelst haarde og ubillige Udtalelser maatte gjøre Afbigt, at have været en temmelig fremfusende Mand, og muligt har den Mangel af Agtelse, han nød i Sognet, bevæget ham til at bytte Kald med sin Eftermand«. Denne Doms Sandhed fremgaaer af nedenfor anførte Uddrag af Torup Sogns ældste Ministerialbog (fra 1716—80).

Fol. 51 første Side findes anført af Præsten i Anledning af en urigtigt anført Barnedaab under Aaret 1744: „Dette Barns Daab havde Degnen Salling forgiæt at indskrive i den Bog, ieg har befalet ham at holde over Børnedaaben, fordi mand dels ey kand huske Fadderne, deels i Begyndelsen ey kiender Folkene, og efter samme hands Optegnelse har ieg indført Børnedaaben hidindtil, hvilket ieg continuerer fremdelis, saa at, dersom noget Barn her udelades eller Forældrene urigtig anføres enten herefter, eller tilforn i min tiid skulle være skeed, bliver det ikke mig, men Degnen at tilregne af Efterkommerne og andre Vedkommende, som derved maatte mangle den forventede Efterretning af denne Kirkebog, hvis Førelse jeg dog ey alleene lader beroe paa Degnens ommeldte Optegnelse, som i saa fald kunde anlediget mig til adskillige feil, om ikke med andet, da med Datum og Helligdagen, som mange gange ey har kommet overens efter Almanakken, og saadanne fleere for mig ej usædvanlige Degne Streger, som have været anledningen til meget ont i mange maader, hvilket ieg her til mine Efterfølgere i Embedet deres

Efterretning, at det ej skal koste dem det, som det har kostet mig, har villet anføre, ifald hand, nemlig Morten Salling, skulle overleve mig, som ellers, ifald hand dør først, udsletter dette igien.

Hvorledes denne Mands Omgang imod, i særdeles i Begyndelsen, mig og har været siden, indtil ieg faldt i denne Siugdom, der nu over Aar og Dag har været, dertil er den store Dommere mit Vidne. Gud omvende alle onde Hierter! amen. Anno 1745. Dom. Septuag.“ (I Randen udfor er med Degnens Haand tilføiet: „pag. 148 kand sees, hvorvidt dette herudfor optegnede for sandhed kan eragtes.“)

I Afsnittet: „De, som udstaae Kirkens Disciplin“ pag. 172 har Præsten anført: „Anno 1742 den 25 Novembris Dom. 27 post festum SSæ Triados haffde Karen Jensdatter Jens Larsen Gaardmands Daatter et uægte barn ved Daaben, som videre sees af denne Kirkebogs Fol. 47, Pag. 2da. Blev holdt fra Herrens Nadveres Deelagtighed, saa lenge hun forblev ved hendes løgnagtige Fore-Givende, alle mine baade hemmelige og offentlige, da de første ikke kunde bevege hende, Formaninger uagtet, om Voldtagelse og Uviidenhed af hvem, som hun ei kunde give den allerringeste Efterretning om, enten i henseende til Anseelse, Statur, Stand efter Klædedragt, fordj Gierningen skulle være skeed udj Skoven ved Closteret, da Mørket begyndte at paafalde hende paa hendes Reise derind med Skat, hvilket enhver, fordi hun slet intet udsigende kunde eller rettere vilde give, kunde tage og føle paa at være løgn; ikkedesmindre blev hun udj tvende samfulde Aar ubevægelig og uforandret. Hvorledis ieg handlede med hende formedelst hemmelig Samtale i mit huus, og hvor mange gode ord, løfter og allerbeste forsikringer ieg gaf hende, dog saaledis at de ej skulle give hende anledning til hyklerie, dersom hun vilde give Gud æren, er den alviidende Herre og hende self bekient og vel bevidst: Hvorledis ieg ved leylighed af de forordnede Texter har søgt at faae denne for Menigheden forargelige Sag til nogen god Ende, veed nesten enhver i Menigheden: Hvorledes jeg imidlertid, som vilde giøre mit Embede efter mit Begreb og Samvittighed, er bleven behandlet af en og anden, baade i og uden min Kirke, paa en og anden maade, setter ieg til Gud i Himmelen, som enten omvender eller straffer. Dette veed ieg,

at et her ubenævnt Menniskes Ondskab og bestandige Fortrædelighed¹⁾ mod mig, og denne Handel have været de fornemmeste Aarsager til min Siel-Siugdom, som indtog mig den 6. Februarii i Aaret 1744 og endnu er ucureret“ (herpaa følger Underretning om og Tak til de to Skibspræster, der vicarierede for ham; Stykket ender:) „som have haft og endnu have saameget Arbeide i den mig anbetroede Menighed, hvis Lem førstbemeldte Karen Jensdatter, at ieg skal komme til Sagen igien“. . . . (Stykket ufuldendt).

I Afsnittet om de stedfundne Begravelser hedder det under Aaret 1743 (pag. 183): „Til min Eftermands Efterretning, saa fremt hand ei er kold-Sindig og meget taalmodig. Det har været saa langt fra, at Degnen, som kiendte og vidste en afdøds Alder og mærkværdigheder langt bedre end ieg, som først var kommen til Stædet, skulle have hiulpen mig at antegne deres Dødsdag og Alder, at han har tordet unddrage sig fra Ting at forrette, udj hvilke hand som Degn burde gaae mig til haande (nogle Ord ere udkradsede) ej er Rum til at melde udtrykkeligen, som ellers skeede“²⁾.

Side 184 anføres under Aaret 1745: „Den 11 Aug. blev Degnen Morten Sallings Moder uden Prædiken begravet, under Klokke-Klang og Degne- samt Skolelærer-Sang, det første hafde ieg efter hans indstændige Begiering ikke vildet nægte ham for den afdødes skyld, det andet stael han sig til at giøre, uden mit Vidskab og Forlov, dog kom det mig i min Siugdom for Ørne Begravelses dagen om morgenen, da ieg ei vilde giøre den afdødes liigbegiængelse Spot, hvilket er et Beviis med paa denne Degns næsviished og dumdristighed, som er baade Gud og Menniskens til deels vel bekiendt. Gud omvende alle, som ikke kiende deres Ondskab“³⁾.

Fol. 148—149 er anført med Degnens Haand, hvilke Forholdsregler han tog imod disse Insinuationer: „Af aarsag, at Hr. Søren Møller paa adskillige stæder i denne Bog, se pag. 51, 172, 183 og 184, haver optegnet adskillige Injurier om mig, har

¹⁾ I Marginen med Degnens Haand: see pag. 148.

²⁾ Degnen tilføier i Marginen: vid. 148.

³⁾ Med Degnens Haand tilføiet nedenunder: vid. Act. 8 v. 34. — vid. p. 148.

ieg været nødt til at søge bemælte Hr. Møllers skriftlige og her nedenunder tilførte Erklæring paa efterfølgende Maade.

Til Provsten: Velædle, Velærværdige og Høylærde

Hr. Provst. Gunstige Øfrighed.

Det er vel Velædle Hr. Provst iche ubekendt, hvorledes Hr. Søren Møller, forige Sogne Præst for Torup Menighed, men nu for Fruering og dens Annex i Jylland, haver paa adskillige maader søgt at giøre mig fortræd; Men som hand ingen tiid kunde blive, i sine tancher, saa lykkelig at finde noget, hvor med hand kunde møtte sin saa u-forskylte, som u-christelige, ia u-menniskelige Hevngierrighed, som hand dog tit og ofte, endog i Guds Huus i Menighedens Paahør, truede at vilde giøre, haver hand efterladt sig saadanne Skrifter, som er ey alleene beskæmmelige for mig, men og forargelige for andre, og kunde (ifald hans Eftermand ey hafde bedre sind og forstand) saaledes sverte mig, at de ved ringeste skrøbelighed paa enten af siderne kunde blive mit daglige Brød. Hr. Møller kand ikke med en god samvittighed negte, at ieg io ofte, saavel skriftlig, som mundtlig, har bedet om Fredelighed og kierlig Omgang, og der som hand syntes, ieg ey var det værd, hand da efter Christendommens pligt vilde i Riimelighed siige mig Aarsawen, og hvis ieg ikke rettede mig, da tiltale mig paa en lovlig maade; Men havde han end fundet noget (som var ham iche mueligt, i hvor vidt hand end vilde lede, thi i den post tør ieg alle tiider byde fienden Trods), saa burde hand dog iche (naar hand betragtede sin egen Opførsel i Embedet, som var hel forfømmelig og forargelig) gaae aabenbare til Verks, mueligt af frygt for self at falde i Graven, som vel hafde skeet, om hand hafde nogen omkring, under eller over sig, der hafde været ham liig i sindet, som lettelig, naar forlanges, skal blive beviist. Derfor at hand nogenlunde kunde hevne sig eller solagere sit hevngierrige Hierte, haver hand, ey alleene med munden talt til mit verste for hans Eftermand, men og med Haanden skrevet til min og mines Skam, og at denne skam kunde blive desto meere værlig og bestandig, haver hand (ligesom hand frygtede, at den, som hafde uret, skulle engang slaae sig self, og betenke sig) optegnet samme paa saadant et stæd, som bør bevares og gjemmes fra en Mands Alder til en anden, sc. i Torup Kirke-Bog, hvilcken bør bevares og gjemmes,

saa lenge Gud vil bevare og opholde sin Kirke i Torup. Jeg kunde vel, uagtet ald Hr. Møllers u-sandfærdige Digt, være liige god; Men, som det er en Christens Pligt at skye, saavel et ondt skin, som en ond gierning, haver ieg nogle gange bedet Velærværdige Hr. Christian Coldevin, at hand under sin Haand vilde give mig af Kirke-Bogen bemælte ugrundede Beskyldninger, at ieg kunde indbænte Hr. Møllers Erklæring for dermed at rædde mig fra Spot og mistanke; Hr. Coldevin har vel icke negtet min begiering, men har dog ey endnu føyet mig deri, af hvad aarsag kand ieg icke viide, beder derfor ydmygst, at Velædle Hr. Provst ville være mig saa gunstig og formaa velbemælte Hr. Coldevin til at give mig det, ieg haver begieret. Næst ald velsignelses ønske lever ieg stedse

Velædle, Velærværdige og Høylærde Hr. Provstes
min Gunstige Øfrigheds Ærbødige tiener
Morten Salling.

Torup d. 19 Septembris Anno 1750.

Copie af Provstens Paategnelse er efterfølgende:

Hvad Hans Velærværdighed, Hr. Søren Møller, nuværende Sogne Præst til Fruering og Witwe Menigheder i Aarhus Stift, men forhen Sogne Præst til Torup Menighed i Siællands stift, samme tiid har indført i Ministerial Protocollen, Torup Menighed angaaende, hvorved Degnen til samme Menighed, Morten Salling, holder sig fornærmet, det synes icke at kunde negtes ham, at hand io maa faa samme ud draget, hvor fore nu værende Sogne Præst til Torup Menighed, Velærværdige Hr. Chr. Coldevin, om Hand holder for, at Intet der udi kand være til hinder, ville behagelig tillade bemælte Mort. S. at udskrive af benævnte Protocoll samme formeente af Hr. Møller skrevne Injurier mod Degnen, i besynderlighed efter som ieg intet og ingen tiid har befundet noget af ham enten i hans Embedsførelse eller i hans forhold imod hans superieurer eller liigemænd, som kand eragtes culpabel.

Cregome d. 29 Septembris A° 1750.

J. Schwartzkopff.

Bref til Biscop Hygom i Aarhus.

Høylædle, Høylærværdig og Høylærde Hr. Biscop!

At ieg u-bekiendt og ringe saa dristig u-mager Deres Høylædle Høylærværdighed med følgende, beder allerydmygst maa for-

lades. Hr. Møller til Fruering og Witved Menigheder haver paa alle optænkelige maader bemøyet sig med at beskæmme mig og mine, som noksom bevises af indlagte; Men som alle hans bemøyer i den henseende have været gandske frugtesløse, haver hand liigesom anmodet sin Eftermand ved Torup Menighed at oprette det, Hand self maatte lade falde, ved det Hand paa en deel stæder i Ministerial-bogen, herved stæden, haver mod mig optaget adskillige Injurier. Pag. 51 beskylder hand mig for alle de feyl, som i hans tiid findes i bemælte Bog om Barne-Daaben. End skiøndt den sag om Barnedaaben er Degnene paa Landet gandske uvedkommende, antegnede ieg dog alt saadant i en af mig dertil giort liden Bog, som Hand, naar begiertes, fik ind til sig, og lod ligge hos sig undertiden 3, 4 à 5 Ugger tillige, imidlertid maatte jeg tegne paa en Smule papir, som maaskee siden, naar ieg fik Bogen igien, kunde foraarsage nogen uorden, helst da Hr. Møller var saa urimelig somme tiid og skickede mig ickun Pergamentet, hvor af Hand hafde borttaget alt mit papir; er da ved saadan leylighed indsneget nogen feil, da er det skeet mod mit Vidende og Villie, og er aldrig derom advaret af Hr. Møller, førend nu da ieg seer hans Haand derfor. Men Hr. Møllers Feil og Efterladenhed strækker sig ey alleene til Barne-Daaben, men ogsaa til Trolovede og Ægteviede, af hvilke nogle her og der ere gandske udeladte, saa deres Nafne ere ingen stød at finde, og maa man undre, at Hr. Møller harglemt at give mig skylden og for dette, eftersom ieg i begge deele kan billigen agtes liige skyldig eller uskyldig. Ibid. skriver Hr. Møller om mig: Hvorledes denne mands omgang var imod, særdeles i begyndelsen, mig og har været siden etc. Hvorledes ellers min omgang var imod Hr. Møller fra Dom. 8. Post. Trinit. 1742, da Hand kom til Torup, ind til Torsdagen for den Almindelige Bededag, 4de Fredag efter Paaske, følgende Aar, da han celebrerede sin Bryllups-høytid¹⁾, kand enhver u-partisk lettelig slutte, naar ieg (at forbi-gaae andre tjenester, som ieg gjorde ham) viiser, at ieg i bemælte tiid prædikede 4 a 5 gange tiere end hand, og af de 8 seneste Prædickener for hans Bryllupsdag holdt ieg de 5, og de

¹⁾ Han blev den 9de Mai 1743 af Provst Schwartzkopff viet til Formandens Enke, Ingeborg Hansdatter Ager.

3 allersidste for Brylluppet faldt og i min Lod, og naar hand vilde have min tjeneste paa Prædiche-stoelen, eller i andre tilfælde, lod hand en af sine tjeniste folck, Dreng eller Pige, komme til mig med denne befaling: Siig til Degnen, at hand skal etc. Hvilke befalinger ieg med koldsindighed, uden at lade see eller høre ringeste affecter eller modtvillighed, hvorved folk kunde kiende misforstaaelse, og de eenfoldige forarges, tog som noget, der skulde saa være, og redebon efterkom, ventende, at Manden med tiiden skulde blive anderledes sindet, men forgieves; thi den store Bede- og Fastedag, som var hans glædelige Bryllups andendag, søgte han at paalegge mig en ganske haard og uventelig Poenitentse, da hand offentlig først i Guds huus truede at skille mig ved Embedet og sagde: at vi skulde drages med hinanden om vore Kiorteler; hvor til ieg gaf dette svar: at min Kiortel sad vel saa fast som hans; og siden hiemme i hans eget huus, hvor hand baade for egne, som og til deels mine folck, lod falde saadanne ord om mig, som bluefærdighed forbyder mig at nevne, og at hand disto eftertryckeligere og mere fiendelig kunde beskiæmme mig og giøre sit fiendskab ret klart for den gandske Meenighed, bød han tvende af Meenigheden, sc. Skoleholderen, som er en gl. aftacket Krigsmand, forhen Hørkræmer Svend, og en Bonde i Sognet (hvilke dog ey hafde været med, da der of-fredes) til sin anden dags bryllup, ganske forbigaaende mig og min Kone (hvilken dog efter hans begiering offrede med brude-skaren, og det saa anseelig som nogen anden af hans Brudegiester, at han ey skulde faae noget al støde sig over) som de alleruværdigste i den gandske Meenighed til slig Æres-beviisning, uagtet at ieg og min Kone med ald vort Huus og formue efter yderste evne gik Ham og Hans baade for og især paa Bryllupsdagen saaledes til Haande, at ieg icke, da ieg kom hiem fra Brudevielsen, hafde i mit Huus enten Hviile eller spisestæd, men maatte for Præstens Giesters tieneres skyld, som efter hans Villie hafde indtaget huuset og behøvede min Kones opvartning, patientere indtil ud paa Aftenen, uden at nyde noget til Vederquægelse, hvorpaa min Kone ey heller var betænkt, indbildende sig, at ieg, i det ringeste hafde kommet til at opvarte ved Præstens Bryllupsmaaltid og følgelig der nydet noget til Vederquægelse. Men det gik efter ordsproget: Ungentem pungit etc., thi om morgenen

derefter blev ieg (som mælt er) beegnet med trusel, spot og forbaanelse, hvilcket sandelig gik saa viidt, at endog smaa børn paa gaden bejamrede min forestaaende Elendighed, ia en af mine egne Sønner, som da hafde kun 7 aar, spurgte mig ret fortroelig, men med taarene paa kinderne, og sagde: hvor skal Fader, Moder og de tvende gl. Koner (sc. min og min Kones Mødre, som da lefde hos os) og vi mange børn hen; og da ieg fik vide Aarsagen til dette betænckelige spørgsmaal og saa tillige taarene paa den umyndiges kinder, kunde ieg icke svare, men maatte vende ryggen og gaae ud fra mine 3 Qvinder og 4 smaa Børn. Disse og saadanne fleere for mig i Hr. Møllers tiid ey usædvanlige stræger have været anledningen til, at ieg (som ellers altiid deels som en Inferieur, deels og fornemmelig som en Christen, har stræbt efter at gaae Præsterne, især stædets, hvor Gud har sendet mig, til Haande, ey bekymrende mig hvad Loven eller Monita i den fald enten forbøde eller befalede, forsikret, at hvo, som elsker næsten og søger at beholde en god samvittighed, forseer sig hverken mod Loven eller Monita) ey mere agtede at være Hr. Møllers Dreng eller Skoevisk; men da ieg saa, at ald min tjeneste, baade i Laan og andet, blev saa ilde belønnet, sagde ieg ham reent i øynene, at Hand kunde passe sit, og ieg vilde passe mit, og intet videre. Fra næstfølgende 3die Juuledag fra Hans Bryllupsfest, da hans Kvinde hafde samme Dags Nat frembragt Ham Hans første Søn, forrettede Hand ey self Embedet i nogle aar, og siiger, at svaghed hindrede ham derfra, foregivende iblant andre denne aarsag pag. 172: Et her ubenævnt menniskes ondskab og bestandige fortrædelighed imod sig. Men ieg tvivler, at hans tancke her treffer paa den rette; hafde han overveyet Davids ord, Ps. 32, 10, søgt Israels Læge og raabt med hin Cananæiske Mth. 15, 22, saa havde han visselig bleven helbredet, ia hafde hand, i den tiid hans fornevnte svaghed vedvarede, haft saa stor Lyst til at forrette sit Embede, som hand ellers samme tiid reiste omkring og gik frisk i sit Huus, uden nogen kunde mærke hans svaghed, hafde vel det paaskud af forgiørelse faldet af sig self. Pag. 183 skriver Hand saaledes: Til efterretning for min Eftermand, der som hand ey er koldsindig og meget taalmodig, og ibid. beskylder hand mig for ting, som hverken hand eller nogen kand beviise; men saa gaar det; Den som vil

ont, taler hvorledes han kand gjøre skade og omgaaes med idel svig, Ps. 38, 13. Pag. 184 støder han sig over, at ieg ey lod prædicke ved min Moders Liigbegiængelse, hvilket ieg ey vilde, icke af anden aarsag end frygt for ved den leilighed at blive beskæmmet af Prædickestolen, som paa de tiider var meget i moden her i Torup. Lad være, at vel en anden skulle prædicke i hans stæd, saa kunde ieg dog icke ald frygt betages, siden ieg tilligemed fleere udi offentlige forretninger, sc. i Trolovelser, Brudevielser og efter Tienesten i Kirken hafde hørt saadane talemaader og expressioner, over hvilke Vedkommende billigen kunde forarge sig; icke dismindre betalede ieg dog saaledes for Jords Paakastelse, at hand dermed kunde været fornøiet, om hand derfor hafde blevet anmodet med at tale en half times tiid, og det fordi hand ey skulle udraabe mig for karrig og nidsk, men til vederlau beskylder han mig for Snigerie, og skriver ibid.: at ieg stael mig til at lade hende begrave under Degne- samt Skoleholder-sang, beviisende dermed min Næsviished; hvilcke talemaader bevidner, at Hr. Møller billigen kan regnes blant deres tal, som ey have Pas behov. Endelig slutter hand ibid. med en Bøn og siiger: Gud omvønde alle, som ey kiende deres Ondskab. En god Bøn, men endnu bedre, om Hr. Møller hafde appliceret den paa en ret maade; hafde ieg været saaledes, som Hr. Møller har afmalet mig, da hafde han giærne lidt mig, thi lige børn lege bedst sammen, hafde ieg kunnet hykle og flattere, sagt ia og ney, naar han saa vilde have det, og i saamaade gjort mig til en liden Harleqvin, saa hafde ieg nok faaet et got Skudsmaal, ia vel og haft nogle fordeele og interesser, men fordi ieg gik liige frem, kunde ey bucke dybt nok, ey give store titler, naar ieg talte med eller til Ham, derfor maatte ieg hedde nu en Soe, nu en Kielsing, nu en Slyngel og andet meere, som ieg bliver ved at . . . (Et Ord ulæseligt). — At nu icke mit Ærlige Nafn og Rygte, som er angrebet af Hr. Møller, mig og mine til spot og forhaanelse, skulle saaledes blive henstaaende i Torup Kirkebog, nødsages ieg i allerdybeste ydmyghed at forlange af Deres Høyærværdighed som Hr. Møllers foresatte Øfrighed, De ved bemælte Hr. Møllers foresatte Provst paalegger ham en skriftlig Erklæring, at Hand i ubetænksomhed og overiilelse har skrevet om mig i Torup Kirkebog og ey skulle komme mig eller mines

erlige Nafn og Rygte til nogen præjudice, og samme gunstigst paa min Omkostning at sende med Posten, under adresse til Roeschilde og Friederichsborg. Skulle Hr. Møller icke være at persvadere til saadan billig revange, maatte ieg underdanig udbede mig et par ord derom, at ieg da kunde forlange en Provste Ret og ved en beskikket Lovkyndig paa Stæden, i Anledning af Lovens 6 Bog 21 Cap. og 4 Artic., udvirke forsoning med Penge straf, at samme Act tillige med Tingsvidne om begge vores Opførsel kunde siden følge Torup Kirkebog. Næst den Høyeses Velsignelses Ønske henlever ieg i dybeste Soumission Deres Højædle Højærværdigheds allerydmygste tiener

Torup d. 2 Octobris A° 1750.

Morten Salling.

Biskop Hygoms skrivelse med Hr. Møllers Erklæring til Degnen Morten Salling:

Hæderlige oc Vellærde Monsr. Salling.

Efter begiering haver ieg ladet Sogne-Præsten i Fruering Hr. Søren Møller ved Provsten tilholde at give en skriftlig Erklæring fra sig angaaende de uvedkommende og fornærmelige ting, som fandtes af ham at være skrefne udi Torup Kirckes Ministerialbog, hvortil hand da ogsaa hequemmede sig, og skrev den saaledes, som den her medfølger, og hvorved det forhen skrevne bliver gienkaldet og tilintetgiort. Jeg forbliver iøvrigt Monsr. Sallings tjenstberedvillige P. J. Hygom. Aarhuus d. 24. Novembr. A° 1750.

Efterfølgende er Hr. Møllers Erklæring.

At det, hvadsomhelst er indført i Torup Kirkebog, angaaende Morten Salling, Sogne-Degn til samme Menighed, er skrevet af mig, ey alleene udi min Sygdoms tiid, men tillige i hastighed og overiilelse formedelst hendende fortrædeligheder i mange maader, og altsaa icke skal være ovenmælte Morten Salling til præjudice i nogen maade, langt mindre hans Hustru og Børn, hvilke ieg aldrig har villet ilde, men gierne maa udslettes eller paa anden best muelig maade til intet gøres i eller af Kirkebogen, hvor ieg ventede sligt at være skeet for lang tiid siden, allerhelst ieg for min sidste bortreise fra Torup gaf min egen broder, som da var i mit huus og var Degnens gode Ven, om icke Præsten self, min Successor, Hr. Coldevin, Commission og

venlig begiering om dettes tilintetgørelse i Kircke-Bogen, paa en eller anden maade, for fremtidens forargelse, ey at mælde, at Kirkebogen er bleven udleveret, efter at ovenmælte af mig deri har været anført, til Degnen, naar forlanget er, saavel som at samme var i Degnens Huus, mens ieg var her i Jylland udi Aaret 1748. tilstaaes herved. Fruering Præstegaard d. 2. Novembr. A° 1750. S. P. Møller“.
